

Sem stycken utvalda

W i s o r,

Den Förra:

Ett kånslöfullt hjerta till möte, 2c.

Den Andra:

Gå hjelte, sök med wåpnad arm 2c.

Den Tredje:

Swär en sin sak will rättwis falla, 2c.

Den Fjerde:

Det sista löfwet skalas af, 2c.

Den Femte:

Så långt de höga Ålperne 2c.

Aftonen.

Ett länstofsullt hjerta till möte,
Välkommen lycksaliga qväll;
En suckande själ i ditt bröst,
Bli'r åter upplifwad och fäll.

2. Den smärtande dagen man glömmet,
Vid wiftningen utaf din släkt,
Och stild ifrån lifwets bekymmer,
Bli'r själen till njutningen wäckt.

3. Den krets af förtroliga wänner,
Som samlat i stymningen sig,
Bäst wärdet af wänstapen kanner;
Förstodas, O Himmel! af dig.

4. När kyliga windar och swallar,
Vid susning af windarnes blad,
Då tölmma wi glada de kallar,
Som wänstapen tölmma och bad.

5. När wänligt i stymningen tryckes,
Af flickan min darrande hand.
Min själ af förtjusning härtryckes,
Och swärfwar i Englarnes land.

6. Vid stjernornas stimmer man njuter,
Den stönaste wänstapstriumph.
Då hjerta till hjerta sig sluter,
Och echo tyft hwistlar, Triumph.

7. Wälgörande asten du sänker,
Den tröttade krafter och tröst,
I småttande känslor mig sänker,
Och småler så ömt i mitt bröst.

Källar-Runden.

Bå hjelte, sök med wäpnad arm,
Den Kejsarliga huswudbonan;
med mindre fara, mindre larm,
jag sökt och funnit Kejsarkronan.

2. Må seglarn plöja bøljas famn,
att hämta warorna som fliga;
jag går med förlig wind i hamn,
och tar min fulla last på Riga.

3. Må diamanter ljusa flock,
den unga sköna flickan pryda;
juwelerne i hennes lock
mot Mon Bijou ej stort betyda.

4. Vät mången, för en stjernas skull,
fdrakta lifwet, bråka hjernan;
med några steg och litet guld,
förwårswar jag mig rätt till stjernan.

5. Det äpple Eutheree bekom,
blef frö till twister hatfullt långa;
mitt äpple träter ingen om;
ty det tillräckligt är för många.

6. För ungarna han suger sig,
den fogel, hwarom fabeln ljuger;
en Pelikan är länd för mig,
men det är jag som honom suger.

7. Måa hör jag nämnas då och då,
den höga Ottemanska Porten;
men känner ganska wäl en Blå,
och alla wägar der i erten.

8. Jag är ej längre tung och trög,
den stund jag winkas utaf drutwan;
som duswan in i orken flög,
så snabbt jag flyger in på Duswan.

9. Gån Wise, och med ädelt nit,
åt jorden ewigt lugn bereden;
men förrän freden hinner dit,
förr, tron mig, hinner jag till Freden.

Swar en sin sak will rättwis lassa,
och ofta tappa bägge två.
jag tror den bästa sak af alla,
det är den sak man dricker på.

2. Hur ljufst om, i en såll förening,
med granne grannen samjas will;
men bästa granne, i min mening,
är grannen som man dricker till.

3. Låt Moses Farao förfölja,
tills han i böljan ser sitt slut;
jag wet en mindre farlig bölja,
det röda haf som drickes ut.

4. Än gief det aldrig mig till sinnes.
om jag en prejudis bekem;
det sanna företrädet winnes,
på hwar och en man dricker om.

5. Till trots af all den, stöna flården,
är lifwet mödesamt och kerri;
men dock, det bästa lif i werlden,
det är ett lif som drickes bort.

Winter-Wisa.

Det sista löfvet stakas af,
och nordan genom rymden tjuiter;
naturen sjunker i sin graf,
den vintern med en isert sluter.
Men i en glad förtrolig krets,
må ännu sommarns värma råda:
låt oss med fyllda glas tillfreds,
naturen här i rummet ståda.

2. Ej någon wärsol går i dans,
och ingen såltets blomma lifwas;
men äfwen winet stänker glans,
men resor oss på vinden triswas.

Ej gröna träd jag kring mig ser,
men gula frukter öfwerflöda;
och ingen sjö, — men mycket mer,
två haf, det hwita och det röda.

3. Sinns bättre sålt än detta bord,
som isrigt stordadt, lifa prälar?
Sinns bättre jordart än den jord,
hwaras man format dessa bälar?
Sinns bättre lust än ångans kraft,
som uti hwirflar från dem röler?
Sinns bättre källa än den saft,
som törsten släcker och förörler?

4. I detta landstreck finns också
ett ymnigt sålt för forstningsbågen;
här finns, att njuta och förstå,
hwar ämne för Mineralogen;
det bästa wate i hwart glas,
det bästa syre i citronen,
och qwäfweg, då forken dras,
och blandning nog för solutionen.

5. Men då, som rassta stordemån,
wi detta rika sålt förhärja,
låt oss med glädje minnas den,
som sått och odlat hwad wi herga.
Skål för den wån, som modans frukt
ej samlar blott, men äfwen delar;
hwar helst det finns så god product,
en stark affättning aldrig felar.

Alfred.

Så långt de höga Alperne,
Man fring Italien kan se,
Sanns ingen, ingen, Riddare,
Så glad som lilla Alfred.

2. Han sjöng, han log af hjertans grund,
Han lekte bort hwar dag, hwar stund;
Han sof om natten knarvt en blund,
Så glad war lilla Alfred.

3. En dag på Alpens högsta topp,
Då selen rann ur basinet opp;
Kom Alfred springande hopp, hopp,
Och såg sig om i dalen.

4. Han såg i dalens djupa stöt,
En flicka menlids tåcl och stöt,
Som blomma efter blomma bröt
Och bandt så wackra fransar.

5. Han tår ett stust, och se'n ett hopp,
Nersöre Alpens högsta topp;
Med lårlet rusar i galopp,
Och störtar ner i dalen.

6. Men ack! hon war ej mera der,
Hon war ferswunnen, han war lår;
Se'n kommo tårar och beswår,
Och Alfred sjöng ej mera.
